

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **P.**, právne zastúpeného M., proti žalovanému: **P.**, právne zastúpenému M., **o vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu**, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. januára 2013 č. k. 2Cbi/3/2012-105, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. januára 2013 č. k. 2Cbi/3/2012-105 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 15. januára 2013 č. k. 2Cbi/3/2012-105 žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 770,35 eur na účet právneho zástupcu žalovaného vedený vo N. do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobou podanou dňa 20. 01. 2012 sa žalobca domáhal vylúčenia nehnuteľností nachádzajúcich sa v okrese N., katastrálne územie M., zapísaných na LV č. X. ako parcela č. X. o výmere X. m², zastavané plochy a nádvorcia, parcela č. X. o výmere X. m², zastavané plochy a nádvorcia, stavba bez súpisného čísla na parcele č. X., druh stavby - rozš. výroby zdr. ker. zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že žalovaný zaradil predmetné nehnuteľnosti do majetku konkurznej podstaty z dôvodu prebiehajúceho sporu o určenie neplatnosti zmluvy

vedeného na Okresnom súde v Nitre pod sp. zn. 10C/146/2003. Rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 12. 05. 2011 sp. zn. 9Co/312/2010, 9Co/313/2010, 9Co/102/2011 bolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí žaloby.

Súd prvého stupňa zistil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05. 05. 2005 sp. zn. 2K/212/05 bol na spoločnosť F. vyhlásený konkurz. Výzvou zo dňa 07. 07. 2011 vyzval konkurzný súd žalobcu na podanie vylučovacej žaloby. Výzva bola žalobcovi doručená dňa 22. 12. 2011. Na základe zmluvy o prevode vlastníckych práv k nehnuteľnosti v k. ú. M. previedla spoločnosť F., predmetné nehnuteľnosti ako nepeňažný vklad do spoločnosti S. Za spoločnosť F. podpísal predmetnú zmluvu dňa 03. 05. 1994 riaditeľ I. Na základe dohody o urovnaní a o prevode vlastníckych práv k nehnuteľnostiam zo dňa 13. 12. 2004 previedli spoločnosti S. a F. na spoločnosť T. predmetné nehnuteľnosti s tým, že v čl. I. bod 1.5 sa uvedené spoločnosti vzhľadom na pochybnosti o platnosti zmluvy o prevode nehnuteľného majetku ako nepeňažného vkladu do spoločnosti S. dohodli na spôsobe a podmienkach prevodu nehnuteľností. Žalobca odôvodnil platnosť prevodu predmetných nehnuteľností s odkazom na zásady Obchodného zákonníka ako aj na tú skutočnosť, že predmetná zmluva o nepeňažnom vklade do spoločnosti S. bola konvalidovaná následnými úkonmi zo strany spoločnosti F. a S. Žalovaný zastával názor, že predmetná zmluva nie je platná, pretože nebola podpísaná osobou, ktorá bola na to oprávnená v súlade s výpisom z obchodného registra spoločnosti F. Ďalej namietal, že rozsudok Okresného súdu Nitre č. k. 10C/146/2003 - 387 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 12. 05. 2011, v ktorom mala byť riešená otázka platnosti prevodu - nepeňažného vkladu do spoločnosti S. nie je res iudicata, pretože Okresný súd v Nitre ako aj Krajský súd v Nitre rozhodol na základe zisteného nedostatku naliehavého právneho záujmu.

S poukazom na § 19 ods. 1, 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, § 191 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka dospel súd prvého stupňa k záveru, že žaloba bola podaná nedôvodne. Konštatoval, že zmluvu o nepeňažnom vklade predmetných nehnuteľností zo dňa 03. 05. 1994 podpísal za spoločnosť F. generálny riaditeľ I. Z výpisu z obchodného registra spoločnosti F. je podľa súdu prvého stupňa nesporné, že konať menom spoločnosti sú oprávnení všetci členovia predstavenstva, spoločnosť zaväzujú súhlasným prejavom vôle najmenej dvoch členov predstavenstva, podpisovať za spoločnosť vo všetkých veciach sú oprávnení všetci členovia predstavenstva, pričom je potrebný podpis vždy dvoch členov predstavenstva. Vzhľadom

na tú skutočnosť, že predmetnú zmluvu podpísal len predseda predstavenstva a chýba podpis ďalšieho člena predstavenstva je podľa súdu prvého stupňa zrejmé, že bol porušený spôsob akým mala byť táto zmluva podpísaná. Vzhľadom na porušenie tejto povinnosti krajský súd dospel k záveru, že zmluva o nepeňažnom vklade zo dňa 03. 05. 1994 je neplatný právny úkon. Na základe tejto zmluvy nemohlo dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Ani skutočnosť, že s obsahom zmluvy zo dňa 03. 05. 1994 následne súhlasili členovia predstavenstva alebo členovia dozornej rady spoločnosti F. nemohla mať podľa súdu prvého stupňa za následok konvalidáciu neplatného právneho úkonu.

Za nedôvodnú považoval súd prvého stupňa aj námietku žalobcu, že predmetné nehnuteľnosti nadobudol vzhľadom na plynutie času vydržaním. Podľa názoru súdu prvého stupňa mohol byť žalobca dobromyseľným držiteľom predmetných nehnuteľností len v čase od 03. 05. 1994 do roku 2003, keď bola podaná žaloba na Okresný súd Nitra o určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Počas tohto obdobia neuplynula zákonná 10 ročná lehota dobromyseľnej držby a žalobca teda nemohol nadobudnúť vlastníctvo vydržaním.

Súd prvého stupňa zdôraznil, že spoločnosti S., F. a T. (teraz žalobca) mali pochybnosti o platnosti predmetnej zmluvy, a preto uzavreli dohodu o urovaní zo dňa 13. 12. 2004. Z vykonaného dokazovania mal preto súd prvého stupňa preukázané, že v zmysle ustanovení ZKV nie sú v prejednávanej veci splnené všetky predpoklady pre to, aby súd mohol vylučovacej žalobe vyhovieť. Súd prvého stupňa dodal, že žalobca svoj nárok uplatnil v súlade so zákonom a v lehote určenej súdom, avšak nepreukázal, že nehnuteľnosti boli do súpisu zaradené neoprávnene a že práve jemu svedčí právo vylučujúce ich zo súpisu. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa sa odvolal žalobca, ktorý uviedol, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnemu skutkovému zisteniu (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.) s tým, že podľa žalobcu súd nedostatočne zistil skutkový stav (§ 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. v spojitosti s § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p.).

Ohľadom nevykonania navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností žalobca uviedol, že v spoločnosti F. bol každý rok vypracovaný dokument, kde boli uvedené zodpovedné osoby s podpisovými vzormi a s rozsahom oprávnení aké dokumenty môžu tieto osoby vzhľadom na svoju funkciu podpisovať. Na prvom mieste bol generálny riaditeľ, ktorý mohol podpisovať akékoľvek zmluvy a doklady bez obmedzení. Keďže tento doklad žalovaný ako správca konkurznej podstaty nepredložil, žalobca navrhol dokazovanie uvedených skutočností prostredníctvom výsluchu svedkov, ktorý návrh však súd prvého stupňa zamietol, pričom sa súd prvého stupňa uspokojil s tvrdením, že podpis zmluvy z 03. 05. 1994 len zo strany I. automaticky spôsobuje neplatnosť zmluvy. Aj napriek neúplnému zisteniu skutkového stavu nevykonaním navrhnutých dôkazov sa žalobca domnieva, že súd mal pristúpiť na základe aplikácie § 15 Obchodného zákonníka, ktorého ustanovenia vôbec neboli zohľadnené k potvrdeniu žaloby. Ani prekročenie poverenia podľa § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka neznamena automaticky neplatnosť takéhoto právneho úkonu s tým, že podmienky záväznosti takéhoto úkonu pre podnikateľa sú presne stanovené v § 15 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktoré ustanovenia sú špeciálne k § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca dodal, že prekročenie oprávnenia konať v mene podnikateľa dokazuje samotný podnikateľ, pričom príslušný katastrálny úrad prevod vlastníctva na základe zmluvy z 03. 05. 1994 zavkladoval, v konaní pripojený registrový spis spoločnosti S. potvrdzuje, že vklad nehnuteľného majetku v zmysle zmluvy zo dňa 03. 05. 1994 bol schválený a odsúhlasený všetkými príslušnými orgánmi spoločnosti F. V tejto súvislosti žalobca poukázal na množstvo listinných dokumentov, § 1 ods. 2 a § 60 Obchodného zákonníka ako aj na závery preukázané v súdnych konaniach vedených pod sp. zn. 10C/146/2003 a 6T/72/2001.

Žalobca ďalej vytkol súdu prvého stupňa to, že sa v odôvodnení napadnutého rozsudku žiadnym spôsobom nevyrovnal s Dohodou o urovaní a prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zo dňa 13. 12. 2004 v znení dodatku. Podľa žalobcu je tento právny úkon potrebné vykladať podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom vôľa spoločností S. ako aj F. previesť predmetný nehnuteľný majetok na T. je z uvedenej dohody jasná a jednoznačná. V prípade daného právneho úkonu sa jednalo o urovanie (čl. 1.5 a 1.6 Dohody) v zmysle § 585 a nasl. Občianskeho zákonníka. Podľa žalobcu v súlade s uvedenými ustanoveniami mal súd prvého stupňa bez ohľadu na prípadnú platnosť/neplatnosť Zmluvy o prevode vlastníckych práv k nehnuteľnostiam zo dňa 03. 05. 1994 potvrdiť platnosť Dohody o

uovníaní a prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, resp. vyhovieť žalobe. Aj v tejto časti konania preto podľa žalobcu došlo zo strany súdu prvého stupňa k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

V závere odvolania žalobca poukázal na skutočnosť, že v období od uzavretia zmluvy v roku 1994 a zaradenia nehnuteľného majetku do konkurznej podstaty došlo k zmenám týkajúcich sa daných pozemkov a ich priestorového usporiadania. Preto nemožno pozemky definované v zmluve z 03. 05. 1994 automaticky stotožniť s pozemkami zaradenými do konkurznej podstaty, resp. s pozemkami v súčasnosti zapísanými na LV č. X. katastrálne územie: M. ako parc. č. X. a X. tak ako to vyplýva z uvedeného LV. Súd prvého stupňa však v tomto ohľade žiadne dokazovanie nevykonal a nezrovnalosti medzi dôkazmi (zmluva z 03. 05. 1994 a LV č. X.) neodstránil, pričom týmto konaním by v prípade právoplatnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa došlo k zahrnutiu nehnuteľného majetku do konkurznej podstaty mimo rámca zmluvy z 03. 05. 1994. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má žalobca za to, že zo strany súdu prvého stupňa došlo v danom prípade k nedostatočnému zisteniu skutkového stavu.

Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že žalobca ignoruje vykonané listinné dôkazy, nakoľko vo výpise z obchodného registra spoločnosti F. sa uvádza, že konať menom spoločnosti sú oprávnení všetci členovia predstavenstva, spoločnosť zaväzujú súhlasným prejavom vôle najmenej dvoch členov predstavenstva, podpisovať za spoločnosť vo všetkých veciach sú oprávnení všetci členovia predstavenstva, pričom je potrebný podpis vždy dvoch členov predstavenstva. Zo Zmluvy o nepeňažnom vklade predmetných nehnuteľností zo dňa 03. 05. 1994 je zrejmé, že ju podpísal za spoločnosť F. výlučne I., ktorý bol v konaní aj vypočutý a uviedol, že zásadne na podpis zmluvy vo funkcii generálneho riaditeľa splnomocnenia nemal. Pokiaľ zmluvu podpisoval ako predseda predstavenstva z príslušných dokladov (výpis z obchodného registra) je podľa žalovaného zrejmé, že jeden podpis hoci aj predsedu predstavenstva nie je dostatočný na to, aby zmluva bola podpísaná v súlade so zákonom. To, či katastrálny úrad prevod vlastníckeho práva na základe zmluvy z 03. 05. 1994 zavkladoval alebo nie má podľa žalovaného význam iba dovtedy, pokiaľ sa v súdnom konaní nepreukázalo, že zmluva nebola podpísaná v súlade so zákonom. Ďalšie skutočnosti, že vedenie spoločnosti F. prejednávalo predmetnú zmluvu nič nemení na tom, že zmluva zákonne podpísaná nebola. Žalovaný má preto za to, že správne súd prvého stupňa vyhodnotil vykonané dokazovanie.

V súvislosti s Dohodou o urovnaní a prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zo dňa 13. 12. 2004 v znení dodatku žalovaný uviedol, že súd prvého stupňa sa ňou zaoberal, čo je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Žalovaný dodal, že samotný žalobca, ktorý bol účastníkom uvedenej Dohody mal vedomosť o tom, že zmluva zo dňa 03. 05. 1994 nespĺňa zákonom požadované ukazovatele. Preto pokiaľ zmluva zo dňa 03. 05. 1994 je neplatná, podľa žalovaného nemohla právnická osoba S. ďalším právnym úkonom - Dohodou o urovnaní a prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zo dňa 13. 12. 2004 konvalidovať neplatnosť tohto právneho úkonu.

Žalovaný vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že predmet sporu - parcely ako boli zaradené do konkurznej podstaty poznal žalobca už pri podávaní žaloby. V rámci vykonaného dokazovania nevzniesol žiadnu námietku k určeniu rozsahu predmetných nehnuteľností vo vzťahu k ich rozsahu označenom v zmluve z roku 1994. Neoznačil žiaden dôkaz, ktorým by spochybňoval, že práve tieto nehnuteľnosti ako sú označené v jeho žalobe by mali patriť žalobcovi z iného právneho titulu ako je kúpna zmluva z roku 1994. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na § 118a O. s. p. Požadovať vykonávanie dokazovania po vyhlásení rozsudku na skutočnosť, ktorá reálne bola účastníkovi konania známa nemá podľa žalovaného oporu v zákone. Žalobca opomenul, že ustanovenie § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p. definuje neúplné zistenie skutkového stavu veci ako následok nevykonania navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností. Pokiaľ teda žalobca návrhy na doplnenie dokazovania najneskôr na záver prvého pojednávania neoznačoval podľa žalovaného nie je možné ohradzovať sa nedostatočným zistením skutkového stavu zo strany súdu prvého stupňa. Žalovaný navrhuje preto napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť s určením povinnosti nahradiť trovy odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec v rozsahu podľa ustanovenia § 212 ods. 1, 3 a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a s prihliadnutím k vade konania dospel k záveru, že sú dané dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku.

Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. v platnom znení (ďalej len ZKV) majetok podliehajúci konkurzu tvorí konkurznú podstatu.

Podľa § 19 ods. 1 ZKV, ak sú pochybnosti, či vec patri do podstaty zapíše sa do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré spochybňujú zaradenie vecí do súpisu.

Súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnene (§ 19 ods. 2 ZKV).

Predmetom odvolacieho konania je právo žalobcu na vylúčenie nehnuteľností špecifikovaných v žalobe zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu F.

Žaloba o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty je procesnou žalobou, ktorou sa tretia osoba, tzv. vylučovateľ domáha ochrany svojho práva, do ktorého sa konkurzom zasiahlo. Osoba, ktorá sa domáha vylúčenia vecí zo súpisu majetku konkurznej podstaty musí preukázať nielen to, že vec nemala byť do súpisu zaradená, ale i to, že právo, ktoré vylučuje zaradenie vecí do súpisu majetku konkurznej podstaty svedčí jej.

Žalobca tvrdí, že je vlastníkom nehnuteľností, ktoré nehnuteľnosti žalovaný zaradil do konkurznej podstaty a ktorá skutočnosť podľa žalovaného vyplýva z údajov katastra (LV č. X., k. ú. M.) ako aj z Dohody o urovaní a prevode vlastníckeho práva zo dňa 13. 12. 2004 (V X.).

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že zmluva o nepeňažnom vklade predmetných nehnuteľností zo dňa 03. 05. 1994 je neplatná, pretože zmluvu za spoločnosť F., v rozpore so zápisom v obchodnom registri podpísal len predseda predstavenstva úpadcu I. Keďže chýbal ďalší podpis člena predstavenstva úpadcu nemohlo dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, z ktorého dôvodu mal súd prvého stupňa za to, že správca nehnuteľnosti do súpisu konkurznej podstaty zaradil oprávnene.

Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 3. mája 1994 uzavrela spoločnosť F. ako prevodca so spoločnosťou S. ako nadobúdateľom zmluvu o prevode vlastníckych práv k nehnuteľnosti

v k. ú. M. nepeňažným vkladom do spoločnosti s ručením obmedzeným (č. 1. 72 spisu), ktorú zmluvu za prevodcu (terajšieho úpadcu) podpísal I., riaditeľ.

Následne dňa 13. decembra 2004 bola medzi spoločnosťou S. spoločnosťou F. a spoločnosťou T. (teraz žalobca po zmene obchodného mena) uzavretá Dohoda o urovnaní a o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (č. 1. 19 spisu), ktorou boli okrem dohody o urovnaní sporné nehnuteľnosti prevedené na žalobcu.

Proti napadnutému rozsudku žalobca namieta, že spornú zmluvu z 3. mája 1994 bol oprávnený podpísať samostatne I. ako riaditeľ, v ktorom smere navrhoval v konaní pred súdom prvého stupňa výsluch svedkov a tiež dokazovanie oboznámením s trestným spisom 6T 72/01.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa ustálenej judikatúry o postup odnímajúci účastníkovi možnosť konať pred súdom ide tiež v prípade rozhodnutia, ktorého odôvodnenie nespĺňa zákonné náležitosti.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide

o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Odvolačný súd v nadväznosti na uvedené zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

Štruktúra odôvodnenia rozhodnutia je rámcovo upravená § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoliť posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

V prejednávanej veci rozhodujúcou otázkou je konanie v mene úpadcu pri uzatvorení zmluvy o prevode vlastníckych práv k nehnuteľnosti nepeňažným vkladom zo dňa 3. mája 1994.

Z obsahu uvedenej zmluvy vyplýva, že v mene úpadcu túto zmluvu podpísal I., riaditeľ.

Na základe tejto skutočnosti žalobca v konaní pred súdom prvého stupňa tvrdil, že I. ako riaditeľ úpadcu bol v zmysle ust. § 15 Obchodného zákonníka splnomocnený k uzavretiu spornej zmluvy, v ktorom smere vychádzajúc z jeho výpovede na pojednávaní konanom dňa 27. 11. 2012 navrhoval doplniť dokazovanie výsluchom svedkov a oboznámením s trestným spisom 6T 72/01, ktorý návrh súd prvého stupňa na pojednávaní konanom dňa 15. 01. 2013 zamietol.

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa po konštatovaní neplatnosti uvedenej zmluvy z dôvodu jej podpisu I. ako predsedom predstavenstva v rozpore so zápisom v obchodnom registri žalobu zamietol bez uvedenia dôvodu prečo návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania nevyhovelo a bez toho, aby sa s právnou argumentáciou žalobcu čo do oprávnenia konania pri uzavretí spornej zmluvy úpadcom vysporiadal. Z uvedeného dôvodu nemožno napadnuté rozhodnutie považovať za ústavne prijateľným spôsobom odôvodnené a teda také, ktoré zodpovedá požiadavke plnej realizácie základného práva účastníka na spravodlivý proces, čím žalobcovi bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s kľúčovými právnymi otázkami, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu (IV. ÚS 138/2012).

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 44/2011, podľa ktorého nestačí, aby všeobecný súd na argument účastníka konania iba formálne zareagoval, ale musí sa s ním vyrovnáť dostatočne a v prípade, ak tento argument odmietne, musí dostatočným spôsobom uviesť prečo ho považuje za nesprávny, t. j. musí ho vyvrátiť.

S prihliadnutím k uvedenej vade konania Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 221 ods.1 písm. f/ a ods. 2 O. s. p. zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, v ktorom s poukazom na ust. § 224 ods. 3 O. s. p. rozhodne aj o trovách konania.

Pre úplnosť Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že ust. § 118a O. s. p. nie je v predmetnej veci aplikovateľné, pretože nejde o spor vyvolaný konkurzom a reštrukturalizáciou.

Podľa § 226 O. s. p. je pre Krajský súd v Bratislave, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky záväzný.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, 28. mája 2014

JUDr. Beáta Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová